

Давидъ дори сега сѣдѣлъ на царскыя прѣстола. Той былъ великодушень и неустрашимъ, а при това снисходителень и мылостивъ камъ бѣдны и сыроты и кроткъ въ царско то си величіе. Давидъ съ свои-тъ мъдрость и благость утвѣдилъ царствованіе-то си надъ вси-ты Израилскы племена и мирю гы управлявалъ цѣлы 40 години. Въ това врѣмя той побѣдилъ много народы, разширилъ царство-то си, довелъ богослуженіе то въ най-добрь рядъ и прѣвзялъ отъ Евусей ты горѣ Сіонъ, гдѣто направилъ за себе-си жилище и мѣсто за да ся дръжи кивотъ-тъ Господень, най-прѣва-та святыня на Израилтяны-ты. Давидъ въ всичко ся мѣчилъ да ся покаже, като отецъ на свои-ты подданны и всякакъ залягалъ да бѣде полезенъ на цркъвъ-тъ Божіѣ. Отъ голѣмъ-тъ си прѣданность къмъ Бога, Давидъ наумилъ да съгради въ Іерусалимъ недвижымый храмъ Божій, за който приготвилъ и сградѣ. Той е написалъ и псалмы-ты, които црква-та е пріяла за умилително-то имъ съдръжаніе и нарядила да ся четътъ всякой день при богослуженіе-то.

За всички тыя добродѣтели Давидъ получилъ отъ Бога обѣщаніе, подобно Аврааму, какво отъ негово-то плѣмя ще ся роди Спаситель, който ще царува вѣчно.

Слабость Давидова и негово раскаяніе.

